

Lauren Blackwood

Între acele ziduri blestemate

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ana Maria-Tamaș

Foto copertă: Palesa Monareng
Design copertă: castle ©DaLiu/Shutterstock.com; sand ©Vandathai/Shutterstock.com; background pattern ©Xenya/Shutterstock.com; cracks ©komkrit Preechachanwate/Shutterstock.com; foil background ©nonthepcool/Shutterstock.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Sabina Lungu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKWOOD, LAUREN

Între acele ziduri blestemate / Lauren Blackwood ; trad. din
lb. engleză de Oana Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1471-9
I. Dușmănescu, Oana (trad.)
821.111

Titlul original: WITHIN THESE WICKED WALLS
Autor: Lauren Blackwood

Copyright © 2021 by Lauren Blackwood

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1471-9

Capitolul 1

Căldura înăbușitoare m-a izbit ca explozia neașteptată a unui foc de tabără atunci când am ieșit de sub coviltirul căruței trase de asin și am pășit pe nisipul fierbinte. Mi-am strâns geanta la piept, mijind ochii sub soarele ce asfințea. Fata morgana se năștea din talazurile de arșiță ale oceanului de nisip. Uneori, ca niște valuri mici într-un iaz. Alteori, semănând cu un șarpe care încerca să scape furișându-se sub o stâncă. Iar câteodată se arăta precum o caravană îndepărtată ce transporta bucăți de sare scoase de pe fundul deșertului, pentru a fi vândute la târg.

Toate reprezentau doar vicleșugul nemilos al deșertului. Nu se găsea nimic altceva. Nimic în afară de mine, de negustorul care m-a adus din oraș și masivul de piatră bine clădit ce se zărea în depărtare și care urma să fie noul meu cămin.

Cârlionții mi se lipeau de tâmpile și de ceafă. Am scos o bancnotă flească de transpirație din buzunar, dar negustorul și-a tras mâna de parcă i-aș fi oferit un păianjen.

— Nu costă nimic.

— În semn de mulțumire, am insistat.

Ar fi trebuit să-mi țin gura. Căruța fusese un dar trimis din ceruri, după ce alți șase oameni mă refuzaseră în mod categoric. O scândură fixată între cele două roți zdravene din spate și un asin asudat înhămat în față. Am avut suficient loc să mă cuibăresc acolo și să mă odihnesc, chiar dacă a trebuit să împart spațiul cu negustorul și cu vasele lui de lut pline cu mirodenii. Avea și o prelată care să mă apere de soare. Un *coviltir*. Chiar și așa, erau ultimii mei bani, cel puțin până ce aveam să primesc salariul la noua mea slujbă. În plus, dacă tot voiam să-l plătesc, putea măcar să mă lase mai aproape de intrare.

Dar, Dumnezeu să-l binecuvânteze, negustorul a insistat și mai aprig, iar cu mâna ridicată a făcut un gest aspru, gonindu-mă.

— Dumnezeu să aibă îndurare de sufletul tău, a zis el și i-a pocnit un bici măgarului, care a luat-o iute la fugă, în timp ce căruța s-a întors pe unde a venit, pentru a bate din nou drumul cel lung prin deșert, împrăștiind nisipul în toate direcțiile.

Norul de praf lăsat în urmă s-a lipit de fiecare centimetru al trupului meu asudat. Mi-am lins sarea de pe buze, ronțăind-o.

Nisipul nu mă deranja. Măruntaiele mele ajunseseră căptușite de el, așa că devenisem imună. Dar nu eram sigură că aceleia care avea să mă angajeze urma să-i placă cum arăt. Speram să fie un suflet îngăduitor. Aveam nevoie de slujba asta. *Cu disperare*. Nu mai țineam minte când anume mâncasem ultima oară ceva cum se cuvine. Mă bazam cel mai mult pe nisipul care mi se așternea în stomac, făcându-mi creierul să cadă în capcană și să creadă că sunt sătulă. Acest loc de muncă îmi oferea

locuință și hrană. Și o clientelă viitoare, ceea ce-mi asigura o slujbă pentru tot restul vieții.

Dar fiecare lucru la timpul său.

Am așteptat până ce am fost sigură că negustorul nu se mai întoarce, apoi mi-am deschis gulerul rochiei și mi-am scos amuleta de acolo, din locul în care o țineam ascunsă, ridicând-o și studiind-o să văd dacă a fost cumva distrusă. Amuleta din argint subțire și pur, sculptată de căldura ciocanului meu de lipit, în forma unei cruci copte, era ajurată pe margini cu ață de diferite culori. Fiecare linie și rotunjime sudată, fiecare fir colorat mă protejau de Manifestările Marelui Deochi. Orice imperfecțiune putea strica designul și distruge puterea scutului protector. Era prima amuletă adevărată pe care o făcusem — singura pe care o meșterisem vreodată, pentru că Jember n-avea de gând să mă lase să irolesc un material prețios cum era argintul în încercări repetate.

Ca să nu mai pomenesc că atâta argint putea hrăni pe cineva o lună întreagă, ba chiar și mai mult, dacă era cumpătat.

Mi-am ascuns din nou amuleta sub rochie, aranjându-mi gulerul astfel ca lanțul de metal să nu se vadă.

Era o metodă de supraviețuire pe care Jember mi-o predase ca să-mi fie lecție de căpătâi încă de când aveam cinci ani: *Protejează-ți amuleta mai bine decât te protejează ea pe tine.*

O parte din cei cinci kilometri până la castel m-am scuturat de praf cu una dintre rochiile mele curate, iar restul drumului am căscat gura la locul cu pricina. Părea desprins dintr-un basm — piatră brună șlefuită neuniform și nedefinit de furtunile de nisip, parapete pe care ar fi putut sta împărați din vechime, ferestre săpate în

piatră cărora li s-au adăugat geamuri. Existau castele ca acesta pe meleaguri mai înverzite, o știam, dar aici? Cine voia să fie împăratul celui mai fierbinte deșert al planetei?

Unii călători străini spuneau că este „exotic”. Alții îl numeau „iad”. Cea de-a doua descriere era corectă, dacă te gândești la arșiță. Dar când îl priveai? Rai curat. Sarea și fierul pictau peisajul în galben și ruginiu, făcând ca deșertul să pară însuflețit de magie. Dar chiar și o astfel de minune nu era un motiv suficient pentru a-i convinge pe călători să cutreiere drumul ăsta.

Marele Deochi stricase totul.

Se spunea că Marele Deochi a fost prima Manifestare a păcatului — adică gelozia și lăcomia. Râvnind în mod constant după câte ceva, vânează pe oricine dorește lucrurile pe care le vrea și el. Recolte îmbelșugate, un șir de întâmplări norocoase sau simplul fapt că cineva primește prea multe laude puteau atrage această atenție nedorită.

Dar posesiunile materiale, în special banii în exces, păreau să fie cel mai mare păcat. Cei mai mulți dintre clienții pe care-i cunoșteam eu și Jember erau oameni care insistau să aibă prea multe lucruri frumoase în casele lor. Sau, în cazul bărbatului cu care urma să mă întâlnesc, mai mulți bani decât ar trebui să aibă orice om.

Nu avea nicio importanță că blestemul nu trecea dincolo de zidurile castelului, că deșertul era un loc perfect sigur dacă știai cum să-l traversezi. Când era vorba despre Marele Deochi, era mai bine să-ți iei toate mijloacele de precauție ca să nu-ți pară rău.

Cobora înserarea, iar soarele se mai zărea încă la orizont înainte de a spune noapte bună, când am ajuns în sfârșit la castel. Am ridicat pumnul ca să bat la poartă, apoi am preferat să trag de sfoara acoperită de nisip care

atârna lângă ușă. Înăuntru, un clopot rău prevestitor mi-a anunțat sosirea.

Am așteptat treizeci de secunde, poate mai puțin — nu știu, mă dureau picioarele și voiam doar să mă întind într-un pat bun. Doar sunetul pașilor m-a oprit să trag din nou de sfoară. Ușa s-a deschis și m-a izbit un aer rece, ca un val de apă înghețată. M-am cutremurat și am strâns în mână amuleta de la gât, aproape îndoindu-mă de faptul că are puterea să mă protejeze de ceea ce se găsea înăuntru.

O femeie albă cu păr cărunt și o expresie încruntată mă privea prin ochelarii ei mici, cu rame de sârmă. Purta un pulover de lână și o fustă lungă și grea — o ținută ciudată de casă, mai ales în deșert. Chipul palid și mâinile îi ieșeau în evidență ca niște jupuituri pe un perete vopsit, în comparație cu hainele cenușii în vestibulul de piatră din spatele ei.

A ridicat din sprâncene. Mi-a scrutat prelung chipul, dar fără să mă privească în ochi. *Cicatricea mea*. M-am scărpinat pe obraz ca și cum aș fi voit să-mi alin o mâncărime subită, dorind să-mi pot șterge semnul alungit de pe piele. Mereu uitam că e acolo până când întâlneam pe cineva necunoscut, care se holba la ea de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi.

— Andromeda, să-nțeleg?

Doar după aceste câteva cuvinte și mi-am dat seama că nu era din zonă. Nu se simțea în largul ei vorbind limba amharică — se împotmolea ici-colo.

Asta dacă nu cumva voia să scuipe vorbele spre mine ca pe un blestem.

M-am înclinat ușor, încercând să nu mă clatin pe picioarele-mi ostenite.

— Da.

— Exorcista?

Exorcistă. M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap la auzul acestui cuvânt. Era vag, limitat. Noi, debtera, țineam slujbele de venerare cu imnuri și cânturi și îndeplineam toate îndatoririle preoților, deși nu eram hirotonisiți și nici respectați. Eram vindecători. Artizani. Pregătiți să ne armonizăm cu lumea spiritelor mai profund decât ar fi îndrăznit oricine altcineva. Dar, mi-am zis, dacă asta îi servește angajatorului meu...

— Corect. Exorcista.

Femeia și-a mușcat buza.

— Pari teribil de tânără.

— Par, am spus, și m-am abținut.

— Asta nu e o slujbă pentru un copil.

— Vrei să-ți arăt actele de identitate?

M-am uitat fix și ferm în ochii sceptici ai femeii, rugându-mă în secret să nu mi le ceară. Potrivit legii, la nouăsprezece ani deveniai adult. Suficient de matur ca să trăiești pe străzi și să flămânzești zilnic. Dar, după experiența mea, nu erai destul de mare ca să fii luat în serios de generația celor vârstnici. Cu cât știa mai puțin să-și poată forma o părere, cu atât mai bine.

— Mă rog... ești o ființă tare mică și slăbănoagă, a zis ea, de parcă asta avea vreo semnificație sau vreo relevanță.

A deschis ușa mai larg, iar eu am intrat în castelul friguros, străduindu-mă să nu-mi frec mâinile care-mi dârdâiau.

— Pe de altă parte, acei debtera care păreau măreți nu ne-au ajutat foarte mult, nu-i așa?

Deci, îmi *cunoștea* adevărata identitate, deși o pronunța atât de ciudat, încât am înțeles cu greu

cuvântul — deb-TAIR-a, cu accentul pe cea de-a doua silabă în loc de prima.

Femeia a închis ușa și, instinctiv, m-am uitat în jur ca să văd dacă există vreo altă ieșire.

— Eu sunt Peggy, îngrijitoarea domnului Rochester. Domnul Rochester va insista să-mi spui așa, deși sunt mai bătrână decât tine și nu s-ar cuveni. Nu, nu te descălța, copilă. Nu știi niciodată pe ce poți călca pe-aici.

Am ridicat un picior ca să-mi trec bareta sandalei la loc peste călcâi și un fior violent și dureros mi-a străbătut mâna cu care mă sprijinisem de zid ca să mă ajut. Piatra era rece ca gheața. Prezența spiritelor malefice tindea să scadă temperatura dintr-o încăpere, dar n-o mai simțisem niciodată într-o asemenea măsură.

Peggy m-a condus pe coridorul luminat discret, cu lumânări. Prin ferestrele încetoșate nu se vedea mare lucru, mai ales cu soarele la apus. Mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc, apoi am dus mâna la amuleta de argint de la gât. Pulsa ușor când în apropiere se găsea o Manifestare în exces — dovada fizică a Marelui Deochi — dar nu zvâcnise niciodată atât de puternic ca azi. Practic simțeam mișcarea Manifestărilor pe tavanul înalt și plin de umbre ca o masă de lilieci fremătând, îndepărtându-se de zvâcnire.

— Avem doar câteva ore la dispoziție ca să te obișnuiești cu locul acesta înainte de ora de culcare, a zis Peggy, însoțindu-mă la etaj.

Am încetinit ca să merg alături de ea.

— Trezirea începe la ora zece fix și toți trebuie să fie încuiați în camerele lor până atunci. Fără excepție. Dacă nu ești, numai Dumnezeu te poate ajuta.

Presupun că ideea unei case bântuite era înspăimântătoare pentru cineva care nu știa cum s-o exorcizeze, dar

nu întâlnisem niciodată vreo Manifestare care să se poată opune fie și celei mai slabe dintre amuletele mele.

— Cel mai bine lucrez noaptea târziu. E mai simplu să-i măsoar puterile Marelui Deochi când îl văd în plină acțiune.

Peggy și-a lăsat bărbia în jos, privind peste ochelari.

— Ai zis c-ai mai făcut asta?

— De multe ori.

Într-o încăpere. Nu într-o casă întreagă și nici vorbă de-un castel. Dar numai Dumnezeu știe când — sau dacă — voi mai primi vreodată o ofertă de muncă fără permis de practică debtera. O biată minciună era justificată.

— Mă rog, poți să discuți asta cu domnul Rochester. Până atunci, nu te transforma într-o mare doamnă și nu începe să-ți croiești propriile reguli.

A deschis o ușă aflată la câțiva pași distanță de capătul scărilor.

— Asta va fi camera ta. Ar trebui să stai la parter, cu servitorii, dar domnul Rochester a dorit să fii vizavi de camera lui. E mică, dar oricum nu pare că ai prea multe lucruri.

O femeie care lucra pentru un om a cărui casă era blestemată de Marele Deochi nu se cădea să aibă justificarea de a judeca o sărmană fată și lipsa ei de posesiuni... dar nu merita să-mi bat capul cu ea. Aveam o cameră în care să dorm. Aveam ce mânca. Nu-l aveam pe Jember care să-mi poruncească să fur droguri pentru el.

Am inspirat adânc, alungând amintirea aceea.

Fii mulțumită cu ce ai, Andi. Ești în siguranță.

— Mulțumesc, am spus și am intrat în încăpere.

— Cina va fi servită peste o oră, a zis ea, uitându-se la rochia mea simplă și îmbâcsită de nisip. Sper că ți-ai adus ceva mai acătării de schimb.

Mi-am ascuns crisparea prefăcându-mă că-mi aranjez geanta. Negustorul ăla prost și haotic.

Ea a scos un sunet scurt, ca un oftat, și m-a lăsat singură, fără să mai spună vreun cuvânt.

Capitolul 2

Butoiul cu apă din colțul camerei trebuie să fi fost umplut de curând, pentru că am spart cu ușurință pojghița subțire de gheață cu fundul unei găleți și am umplut-o, atârând-o deasupra focului ca să se încălzească. Apoi am găsit o cârpă în dulapul de lângă pat și m-am frecat pe corp până când apa călâie s-a răcit. Nu mai fusesem curată de atâta amar de vreme, încât aproape că uitasem că aveam piele sub jeg. Am folosit puțin din untul pe care-l obținusem la schimb săptămâna trecută ca să-mi înmoi buclele răvășite și pielea întunecată și arsă de soare, apoi mi-am împletit părul în două codițe franțuzești îngrijite, care-mi coborau pe umeri. Nu aveam nimic mai acătării în care să mă schimb, dar păstrasem o rochie care nu fusese murdărită de nisip și transpirație. Trebuia să fie de ajuns.

Se afla acolo o oglindă mare, iar eu nu mă mai privisem de atâta vreme încât m-am simțit puțin tulburată la vederea propriei reflexii. Fața nu mi se înfrumusețase — buzele păreau prea mari pentru bărbia mea micuță, care era prea rotundă pentru nasul subțire ce nu se potrivea deloc între pomeții mei nici prea plini, nici prea înalți.

Și, cel mai rău dintre toate, cicatricea ușor ridicată pe față, o tăietură urâtă care pornea de la buza de sus și îmi străbătea tot obrazul. Nu era dovada intenționată a frumuseții prin creșterea pielii, ci urmarea vizibilă a unei greșeli brutale.

Arătam ca o păpușă urâtă, diformă. Dar cel puțin nu mai păream un copil fără adăpost. Nu doream deloc ca domnul Rochester să afle că mă luase direct de pe stradă.

Dacă exista un ceas în încăpere, nu m-am obosit să mă uit la el — anii în care fusesem plătită la oră pentru munca mea, chiar dacă însemna doar să-l însoțesc pe Jember, mă ajutaseră să-mi creez un ceas interior care funcționa la fel de bine. Astfel, cu zece minute înaintea orei stabilite, m-am dus la parter în căutarea salonului.

În fiecare cameră se găsea un șemineu aprins, dar în rest nu exista nicio altă sursă de lumină sau căldură. Nu văzusem niciodată o casă decorată atât de colorat căreia să-i lipsească atât de mult... culoarea. Peste tot erau covoare și perne, coșuri și tapiserii țesute în tradiționalele nuanțe de verde, galben și roșu. Dar toate erau neînsuflețite, spălăcite de soare și de trecerea timpului. Și toate acele minuni făcute de mâna omului lipite de pereți, în timp ce mobila părea dintr-o cu totul altă lume. Prea mult aur și filigrane și decorațiuni, modele excesiv încărcate care lăsaus foarte puțin spațiu de respirație. Ca să nu mai pomenesc că totul părea puțin nepotrivit. Tapiseria stătea strâmbă pe un perete, covoarele nu erau bine centrate, mobila se afla în locuri ciudate... cine decorase locul ăsta nu dăduse doi bani pe ordinea și estetica încăperii.

Holul principal era un pătrat imens și, când am terminat de rătăcit prin el și am ajuns de partea cealaltă a

scărilor, Peggy împreună cu alți trei oameni stăteau la baza acestora, șușotind. Unul dintre ei — un bărbat mai bătrân, cu mustață — m-a văzut venind și a înghiontit-o pe Peggy, făcându-i pe toți să se uite la mine. Preț de o fracțiune de secundă mi-am pipăit cuțitul de sub rochie, dar logica m-a îndemnat să mă calmez repede. Stăteau alături de Peggy, ceea ce probabil însemna că lucrează aici, la fel ca mine.

Mi-am dat seama imediat că Peggy era singura care nu muncea deloc afară, pentru că fața ei avea culoarea asfaltului în timp ce chipurile celorlalți erau rozalii de la soare. Niciodată în viața mea nu văzusem atât de mulți oameni albi adunați la un loc. Nu fuseserăm colonizați ca alte țări, așa că experiența mea era limitată la misionari sau câțiva activiști, care erau cu toții cumsecade.

Dar presupun că avea logică. Niciun localnic nu îndrăznește să pună piciorul într-o casă care dădea pe dinafară de Marele Deochi. Dacă angajai străini care nu erau familiarizați cu blestemul, îi făceai pe angajați să rămână, atât timp cât erau bine plătiți.

— Ea este Andromeda, a spus Peggy. Debtera.

— În sfârșit, ai ales-o pe cea potrivită.

Bărbatul de vârstă mijlocie cu păr negru care începuse să-i încărunțească a lovit-o pe Peggy peste spate — poate prea tare, pentru că aceasta s-a încruntat și l-a alungat.

— Așa zici tu de fiecare dată, Tom.

Femeia cu păr portocaliu strident și cu niște ochi bizar de albaștri s-a încruntat la mine.

— Nu poate avea mai mult de șaisprezece ani.

— Da, dar a trecut printr-un război, a zis el, arătând spre cicatricea mea.

Mi-am înfrânt dorința de a-mi acoperi cicatricea cu mâna.

Crezusem că Peggy își asorta hainele cu dispoziția ei morocănoasă, dar și ceilalți trei purtau aceeași nuanță închisă de cenușiu, în ton cu zidurile întunecate. Ca să fiu cinstită, era probabil mai puțin o chestiune legată de modă, ci mai degrabă de faptul că toată lâna fusese vopsită într-un singur butoi. Chiar și așa, era ciudat cât de bine se asortau toți cu casa. Ca niște fantome înveșmântate în umbre.

— El e Tom, a zis Peggy. Se ocupă de întreținere pe lângă casă. Emma și cu mine avem ca sarcini gătitul și reparațiile. Iar Edward — bătrânul a dat din cap spre mine cu un zâmbet discret și cu o sclipire binevoitoare în ochi — are grijă de cai. Cu toții facem curat pe aici.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Inclusiv tu.

Eram plătită să curăț casa de Marele Deochi, nu de mizerie, dar voiam să lămuresc acest aspect cu domnul Rochester.

— Doar patru oameni au grijă de casa asta enormă?

— Doar noi am rămas, a spus Emma.

O tăcere sumbră i-a învăluit pe cei patru. Desigur, era clar fără să mai întreb — restul angajaților plecaseră. Emma s-a sprijinit de Tom, iar el i-a cuprins capul legănându-l drept consolare. Când Edward și-a dres glasul, acesta a sunat tăios în liniștea care se lăsase.

— De ce nu poartă nimeni amulete? am întrebat.

— Superstiții aberante, a zis Peggy, alungându-mi cu un gest cuvintele, care parcă miroseau urât. Dumnezeuul nostru ne protejează.

M-am uitat la ceilalți, dar păreau să evite intenționat contactul vizual cu mine. Am inspirat adânc, încercând să nu par iritată.

— Îl venerăm pe același Dumnezeu. El a creat doctorii care să prescrie medicamentele și tot el a creat debtera ca să meșteșugească amuletele.

— Doar prostii din popor, a spus ea posacă, iar eu mi-am mușcat limba ca să nu ripostez.

Peggy a arătat spre un hol care strălucea mai mult decât restul.

— Cina e servită în salon.

— Mult noroc, a zis Tom, oferindu-mi un zâmbet de încurajare.

— Nu există noroc, i-a spus Emma, în timp ce toți patru s-au îndreptat spre un coridor, ăsta e tot schepsisul.

Am intrat în salon ca și cum aș fi pătruns la o sedință de spiritism — peste tot se găseau lumânări, cu excepția podelei. Masa din lemn de esență tare era lungă, cu niște scaune extravagant decorate. Era o încăpere concepută pentru serate, însă în capul mesei stătea un singur om, înveșmântat într-o cămașă închisă la culoare și o haină până-n pământ. Probabil că m-a auzit când am intrat, pentru că s-a întors în scaun. Zâmbetul lui era mai scânteietor decât orice lumânare din jur.

În ciuda luminii discrete, mi-am dat seama de frumusețea lui. Purta părul buclat pieptănat cu grijă, mai ales pe tâmpile și la ceafă. Avea pomeții ca sculptați în stâncă, nasul lat și simetric și niște riduri de expresie care păreau să venereze zâmbetul pe care îl întregeau. Și dacă pielea lui cafenie era la fel de frumoasă la lumina zilei cum era în văpaia unei lumânări, mi-era teamă că nu voi supraviețui următoarelor câteva luni.

Era foarte frumos și atunci mi-am dat seama că poate și lui îi păsa că eu nu sunt frumoasă.

— Andromeda?

Bărbatul a împins deoparte câteva pergamente și s-a ridicat în picioare.

— Bine ai venit. Te rog, ia loc.

— Mai vine cineva? am întrebat.

— În curând, sper. Dar e în regulă, putem începe fără ei.

A făcut un gest spre masa plină cu mâncare aburindă.

— Trebuie să-ți fie foame după atâta drum.

M-am apropiat de masă, oprindu-mă la câțiva pași distanță. Purta o amuletă de argint la gât, asemănătoare cu a mea — subțire și plată, cu toate gravurile și firele colorate la care te poți aștepta de la o amuletă multifuncțională. Cel puțin era mai înțelept decât Peggy.

Am rămas amândoi așa câteva clipe. Zâmbetul lui cald s-a transformat într-un surâs țeapăn și politicos, iar eu mi-am dat brusc seama că un bărbat respectabil nu trebuia să atingă o femeie pe care n-o cunoștea. Mi-am întins mâna, el mi-a strâns-o ușor, apoi m-am retras defensiv. Mi-am încordat mușchii ca să pot reacționa când el... mi-a tras scaunul. Am înghițit în sec și fața mi s-a îmbujorat de rușine. *Nu mai ești pe stradă. Nimeni nu vrea să te atace. Nimeni nu vrea să-ți fure lucrurile.* Am luat loc în liniște, plecându-mi capul ca să nu vadă că m-am înroșit, și l-am lăsat să-mi împingă scaunul la loc. Ba chiar am reușit să rămân neclintită când mi-a pus o pătură de lână pe umeri.

— Va trebui să ne servim singuri în seara asta.

Bărbatul — care nu putea fi altcineva decât domnul Rochester — și-a reluat locul și mi-a împins un lighenaș. Mi-am așezat palmele peste el în tăcere, iar el mi-a turnat apă pe mâini.